

SABINE LUDWIG
Tatilin Son Günü

SABINE LUDWIG 1954'te Berlin'de doğdu. Felsefe, Alman ve Rumen dilleri ve edebiyatı alanlarında üniversite eğitimi aldı. Mezuniyetinden sonra, kısa bir süre lise öğretmenliği yaptı. Daha sonra yönetmen yardımcısı, gazeteci ve radyo yapımcısı olarak çalıştı. 1987'den beri çocuklar için hikâyeler, radyo ve tiyatro oyunları yazıyor, çeviriler yapıyor. Eserleriyle çok sayıda ödül almıştır.

© S. Fischer Stiftung, Hamburg (çeviri)

Bu kitap, çağdaş Alman edebiyatı dizini ADIMLAR/SCHRITTE Projesi çerçevesinde S. Fischer Vakfı, Ernst Reuter Girişimi ve PRO HELVETIA desteği ile Sezer Duru (İstanbul) ve Carl Holenstein (Zürich) editörlüğünde yayımlanmıştır.

Der 7. Sonntag im August

© 2009 Hamburg, Cecilie Dressler Verlag

Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Cecilie Dressler Verlag GmbH'den alınmıştır.

İletişim Yayınları 1693 • Çocuk Kitapları Dizisi 88

ISBN-13: 978-975-05-0987-2

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ VE DESENLER Isabel Kreitz

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Burcu Tunakan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SABINE LUDWIG

Tatilin Son Günü

Der 7. Sonntag im August

ÇEVİREN *Tuvana Gülcan*

Kitaptaki Yabancı İsimlerin Okunuşları

Adelheid	Adelhayd
Alfred E. Wurster	Alfred e. Vurster
Anna	Anna
Annalena Lemcke	Annalena Lemke
Aschenbrenner	Aşenbrener
Brie de Meaux	Bri dö Mo
Business Officer	Bizins Ofısır
Cortina	Kortina
Daniel	Daniel
Denise	Denis
Erwin	Ervin
Freddy	Fredi
Frederike	Frederike
Friedchen	Fridcın
Friederike	Friderike
Frohriep	Frorip
Grün	Grün
Günter	Günter
Haferkamp	Haferkamp
Hanni	Hanni
Hannibal	Hanibal
Hawai	Havai
Hildegard	Hildegard
Jack	Cek
Jack Daniell	Cek Denyıl
Jutta	Yutta
Marie-Sophie Albert	Mari-Sofi Albert
Merle	Merle
Mia	Mia
Moll	Mol

Odenwald

Petra

Pohl

Polly Trotter

Robert

Simon Kleinert

Terrier

Vero

Veronika

Wattenscheid

Weissbrodt

Zoe

Odenvald

Petra

Pol

Poli Troter

Robert

Simon Klaynert

Teriye

Vero

Veronika

Vattansayd

Vaysbrot

Zoe

1. BÖLÜM

Bugün Pazar.

Ne güzel!

Gerçekten mi?

Pazar gününün en zor yanı da bu. Pazar günü insan geç kalkabilir, aylak aylak dolanabilir, bir yerlere gezmeye gidebilir, ama sonra yine Pazartesi olur. Ve ben Pazartesilerden nefret ederim. Pazartesi oldu mu herkesin keyfi kaçır: Babam ve annemin işe gidecekleri için, benimse okula gitmem gerektiği için.

Pazartesileri olağanüstü bulan tek kişi Mia'dır. Bir süredir okula gitmeyi bayağı sever oldu. Aman aman iyi bir öğrenci olduğu için değil, tersine geçtiğimiz yıl neredeyse sınıfta kalıyordu. Asıl, her gün bir başkasına âşık olduğu üst sınıf öğrencileri için koşa koşa okula gidiyor. Şu sıralar sırf İskoç etek giyiyor diye on ikinci sınıflardan bir oğlan için yapış yapış tutuşuyor. Çocuğun eteğin altına ne giymiş olabileceğini saatler boyu arkadaşlarıyla ayrıntılı bir biçimde tartışıyor. Oğlanların iç çamaşırlarına kafayı takmak için insanın bas-bayağı kaçık olması gerek.

Her Őeye rağmen Pazar günleri güzel bir Şey var: Bir sokak aŐađıdaki Azize Anna Kilisesi'nin çanlarının sesi. Yüksek kulesiyle kırmızı tuğlardan yapılma bir kale gibi görünüyor. Frtınanın ortasındaki bir ada gibi trafiğin tam ortasında skşıp kaldığı için ona her baktığımda iim cz eder.

Biz kiliseye gitmesek de, çanları duyduğumda iim bir hoş olur. Sanki sevgili Tanrı, Pazar gününü özel olarak benim için yaratmıŐ gibi.

Yatağımda doğrulup pencereye bakıyorum. Yalnızca mavi ve yeŐil görünüyor. Mavi gökyüzünden, yeŐil ise pencere-min tam önündeki kayın ağacından.

Kayın ağaçlarını çok severim, en çok da bunu. O kadar yaŐlı ki, kökü artık siyah beyaz lekeli değil, yosundan yemyeŐil olmuş.

Srf bu kayın ağacı için küçük odayı almaya gönüllü oldum. Mia'nın odası benimkinin iki katı, ama onun odası tam karŐı apartmana ve dolayısıyla akŐamları sigara içmek için balkona çıkan ŐiŐko bir adama bakıyor. Mia için bir Şey fark etmiyor, ne de olsa hep perdelerini kapalı tutuyor, güneş çıkmıŐ çıkmamıŐ umurunda değil.

“Ergenlik ağı böyle,” diyor babam.

“Mia böyle,” diyor annem. “Huzur arıyor.”

Mia erken dođmuŐ. O kadar minicikmiŐ ki, en küçük bebek tulumu içinde bile kaybolurmuŐ.

Mia uzun süre kuvzde kalmıŐ ve annemin dediğine göre, Mia bu yüzden anne karnının özlemini çekiyormuŐ. Doğrusu ben hiç kuvzde kalmadım, ama eminim, ben de anne karnının özlemini çekiyorum. Annem bana aslında pek göz kulak olamamıŐ, olsaydı sol kaŐımın altındaki yara izi olmazdı. Ben daha birkaç haftalıkken Mia beni tahta atına bindirmeye kalkmıŐ, doğal olarak ben de düŐmüŐüm ve kaŐım tahta küplerden birine çarpmıŐ. Anneme bakılırsa, Mia o zamanlar daha dört yaŐında olduğu için onun hiçbir suçu yok.

Ama ben Mia'nın bunu bilerek ve isteyerek yaptığına eminim. Mia benim tanıdığım en korkunç kız.

Yaprakları güneş ışığını yansıtarak usul usul oynayan kanyon ağacına bakıyorum ve çanların sesini dinliyorum. Tuhaf ama o her zaman içimi gıdıklayan Pazar günlerine özgü duygu yok içimde. Dün gece kötü bir düşünme gördüm? Anımsamıyorum. Güneş geniş bir yol halinde mavi halımın üzerine yansıyor, perdeleri hemen hemen hiç kapatmam. Bu aslında Mia'nın halısı, ama Mia halıyı üzerindeki pembe çiçek desenleri yüzünden bebek işi bulduğu için ona yenisi alındı. Çiçekli halı elden çıkarılmayacak kadar yeni olduğu için anem onu benim odama serdi.

Okul çantam da bir zamanlar Mia'nındı. Mia, babamın eski dağcı çantasını okul çantasından daha fiyakalı bulduğu için onunla okula gidiyor. Eski okul çantasında hâlâ onun adı yazılı: Mia Moll. Kırmızı gazlı kalemle eğri büğrü yazılmış. Mia'nın üzerini çizip yerine Freddy yazdım. Frederike sığmazdı, hem zaten herkes bana Freddy der. Büyükanmem dışında. Ama o da son zamanlarda bütün adları birbirine karıştırıyor. Önceki hafta beni Leni diye çağırdı. Leni kız kardeşinin adıdır.

Aslında hiç de bana ait olmayan okul çantam hakkında düşünürken, bu Pazar neyin farklı olduğunu kavradım: Bu Pazar yaz tatilinin son günü. Yeni ders yılı başlamadan önceki son Pazar.

İşte şimdi, yataktan kalkmak hiç içimden gelmiyor.

Tatilin başında o üç ay hep sonsuzluk kadar uzun geliyor, ama sonunda o sonsuzluk kısala kısala bir hiç oluyor. Geriye yalnızca yüzmek için göl kıyısına yapılan birkaç yolculuğun, yenen dondurmaların ve Kuzey Denizi sahilinde geçirilen on günün anısı kalıyor ve ben hepsini unutmak istiyorum.

Keşke bir daha asla Pazartesi olmasa!

Islak bir şey elimin üzerinde geziniyor: Jack. Usul usul mı zıldanıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Yataktan kalkıp halıma yansıyan güneş ışığı üzerinde yalınayak yürüyorum. Halı sıcacık olmuş. Hatta bayağı ısınmış. Hava kesin bugün de en az dünkü kadar sıcak olacak.

Öncelikle bir şey içmeliyim.

Odamdan çıkınca dosdoğru mutfığa giriliyor. Aslında bizim evde hangi odadan çıkılırsa çıkılsın hep mutfığa giriyor.

Babam yemek yapabildiğine karar verdiği için bu yana artık bir koridorumuz yok, yalnızca koskoca bir mutfuğumuz var.

Yaz tatilinden önce haftalar boyu işçilerle ustalar evi doldurmuş, duvarları yıkmış, boruların yerlerini değiştirmiş, küfretmiş, sigara izmaritlerini tuvalete atmış, her yeri kirletmişlerdi ve işte o zamandan beri mutfak babamın her zaman söylediği gibi “evin kalbi”.

Annem bu durumdan hiç hoşnut değil, çünkü artık doğru dürüst bir portmantomuz da olmadığı için ceketlerimiz hep yemek kokuyor.

Mia ve ben önceleri babamın yeni hobisini çok hoş karşıladık, özellikle de annemin asla yapmadığı şatafatlı yemekler yaptığı için: beç tavuğu göğsü kızartması, acılı çikolata-lı puding, kızartılmış dondurma gibi. Ama babam “Almanya Süper Aşçısını Arıyor” yarışmasına katılmaya karar verdiği için bu yana, bizde her Pazar bildircin dolması yenir oldu. Şu ana kadar pek başarılı olamadı, dolayısıyla alıştırmayı yapması gerekiyor.